

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 493/2020-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a. s., Grösslingová 77, Bratislava, IČO 31 351 026, zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Štefánikova 8, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M., ktorou namieta porušenie základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 11 CoE 76/2019-236 z 25. februára 2020, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej moci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. júla 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a. s.,

Grösslingová 77, Bratislava, IČO 31 351 026 (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Štefánikova 8, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M., ktorou namieta porušenie základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 CoE 76/2019-236 z 25. februára 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka sa proti povinným návrhom na vykonanie exekúcie z 19. marca 2002 domáhala na podklade notárskej zápisnice spísanej 31. októbra 2000 notárom JUDr. Deziderom Ravlukom pod sp. zn. N 295/00, Nz 294/00 (ďalej len „notárska zápisnica z 31. októbra 2000“) vymoženia peňažného plnenia. Povinní sa zaviazali na podklade notárskej zápisnice z 31. októbra 2000 splácať sťažovateľke pohľadávku z úverovej zmluvy. Z dôvodu, že povinní si svoje povinnosti riadne a včas neplnili, sťažovateľka iniciovala exekučné konanie na vymoženie istiny v sume 27 527,05 € s úrokom z omeškania, nákladov na notárske overenie podpisu notárskej zápisnice z 31. októbra 2000, poplatku za poistenie a trov exekúcie. Exekúcia na podklade notárskej zápisnice z 31. októbra 2000 bola do roku 2013 vykonávaná súdnym exekútorom JUDr. Liborom Samcom a od roku 2013 bola vykonávaná exekúcie poverená súdna exekútorka Mgr. Angelika Slopovská (ďalej len „súdna exekútorka“). Exekúcia bola vykonávaná speňažením nehnuteľností v bezpodielovom spoluvlastníctve povinných nachádzajúcich sa v [REDACTED]. Uznesením Okresného súdu Skalica (ďalej len „okresný súd“) č. k. SI-5Er 95/2002-45 z 24. mája 2007 bol schválený príklep udelený 30. marca 2007 na dražbe predmetných nehnuteľností, pričom nehnuteľnosti boli vydražené za sumu 16 596,95 €.

3. Súdna exekútorka pripravila návrh rozvrhu výt'ážku z dražby nehnuteľností a zápisnicu o rozvrhu výt'ážku z dražby nehnuteľností, ktoré následne 11. marca 2019 doručila okresnému súdu. Postup pri zostavovaní rozvrhu výt'ážku z dražby nehnuteľností odôvodnila najmä ustanovením § 4 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej

republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení platnom a účinnom do 30. apríla 2008 (ďalej len „vyhláška o odmenách súdnych exekútorov“), podľa ktorého základom na určenie odmeny súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti pri exekúcii na peňažné plnenie je výška vymáhanej pohľadávky, ak ďalej nie je ustanovené inak.

4. O návrhu rozvrhu výtťažku rozhodol okresný súd uznesením č. k. 2 Er 4723/2008-173 zo 17. mája 2019 v znení opravného uznesenia okresného súdu č. k. 2 Er 4723/2008-179 zo 4. júna 2019 (ďalej len „uznesenie o rozvrhu výtťažku“) tak, že *„celý výtťažok dražby bol použitý na uspokojenie trov pôvodného súdneho exekútora JUDr. Libora Samca (v celkovej výške 268,72 €) a trov súdnej exekútorky Mgr. Angeliky Slopovskej (v celkovej výške 16.328,23 €)“*.

5. Sťažovateľka namieta, že jej pohľadávka nebola z výtťažku z dražby uspokojená ani sčasti. Proti uzneseniu okresného súdu o rozvrhu výtťažku podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil. Sťažovateľka argumentuje, že k porušeniu jej práv zaručených ústavou a dohovorom došlo v dôsledku ústavne neudržateľnej interpretácie právnej normy.

6. Sťažovateľka argumentuje, že exekučné konanie prebieha od roku 2002, pričom *„príklep bol vydražiteľovi udelený a schválený v roku 2007“*. Súdna exekútorka pritom prvý návrh na schválenie rozvrhu výtťažku podala až v roku 2018 a druhý návrh na schválenie rozvrhu výtťažku až v roku 2019, t. j. po 12 rokoch od udelenia príklepu. Súdna exekútorka si odmenu vo výške 20 % uplatnila zo sumy vymáhanej ku dňu zostavovania druhého rozvrhu výtťažku z dražby nehnuteľností (vymáhaná suma predstavovala 79 556,31 €), pričom istina predstavovala sumu 27 527,05 € a zvyšné dve tretiny pohľadávky tvorili kapitalizované úroky z omeškania vypočítané za obdobie od 24. októbra 2001 do 31. januára 2018. Sťažovateľka považuje za neakceptovateľné, aby suma odmeny súdneho exekútora bola priamo úmerná jeho nezákonnej pasivite a riadila sa vzorcom čím

neskoršie zostavenie rozvrhu výťažku, tým vyššia odmena z dôvodu zvyšovania vymáhanej pohľadávky v dôsledku prirastajúceho príslušenstva.

7. Krajský súd podľa sťažovateľky § 4 ods. 1 vyhlášky o odmenách súdnych exekútorov v znení platnom a účinnom do 30. apríla 2008 interpretoval formalisticky. V tejto súvislosti zdôrazňuje, že nedokonalosť právneho stavu daného citovaným ustanovením (platným a účinným do 30. apríla 2008) bola odstránená novou právnou úpravou (platnou a účinnou od 1. mája 2008), podľa ktorej sa suma odmeny súdneho exekútora vypočítava zo sumy vymoženej, nie vymáhanej pohľadávky. Pri rozhodovaní o schválení rozvrhu výťažku mal podľa sťažovateľky vo veci konajúci súd prihliadať na princíp racionálneho zákonodarcu.

8. Podľa sťažovateľky *„prezentovaným postupom, aprobovaným uznesením odvolacieho súdu, došlo k nastoleniu situácie, v ktorej bolo významným spôsobom zasiahnuté do životov povinných, bez čo i len čiastočného naplnenia elementárneho účelu exekučného konania“*.

9. Právne závery krajského súdu sú podľa sťažovateľky prejavom byrokratického formalizmu, pričom zároveň popierajú princípy elementárnej spravodlivosti. Jediným ústavne akceptovateľným je výklad § 4 ods. 1 vyhlášky o odmenách súdnych exekútorov (v znení platnom a účinnom do 30. apríla 2008) *„v intenciách novelizácie účinnej od 1.5.2008 (lex posterior)“*, podľa ktorého základom na určenie odmeny súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti pri exekúcii na peňažné plnenie je výška vymoženej pohľadávky.

10. Pri takomto výklade relevantného ustanovenia vyhlášky o odmenách súdnych exekútorov by odmena súdnej exekútorke predstavovala sumu 3 319,39 €. Napriek uvedenému sa sťažovateľka domnieva, že súdnej exekútorke nepatrí žiadna odmena, keďže nevykonala žiadny úkon smerujúci k speňaženiu nehnuteľnosti. Sťažovateľka namietala túto skutočnosť v odvolacom konaní, avšak odvolací súd sa s prezentovanou extrémnou nespravodlivosťou pri určení odmeny súdnej exekútorke nevysporiadal. V tomto kontexte

sťažovateľka poukazuje na rozhodnutia ústavného súdu vo veciach sp. zn. II. ÚS 241/2011 a sp. zn. III. ÚS 52/2009 a uzatvára, že sťažovateľke sa neakceptovateľnou interpretáciou právnej normy (§ 4 ods. 1 vyhlášky o odmenách súdnych exekútorov v znení platnom a účinnom do 30. apríla 2008) zo strany krajského súdu nedostalo ochrany v zákonom predpokladanej kvalite.

11. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenie krajského súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka zároveň požaduje priznanie náhrady trov konania.

II.

Ústavnoprávne východiská rozhodovania ústavného súdu

12. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

15. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania: a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

16. V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

17. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach

a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015).

18. V zmysle už prezentovaných záverov sa ústavný súd pri posúdení namietaného porušenia práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým uznesením krajského súdu sústredil a zameral na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľky, ktorú uplatňovala v podanom odvolaní proti uzneseniu okresného súdu o rozvrhu výťažku, vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či má súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľný charakter. Sťažovateľka pritom v tomto kontexte z dôvodov uvedených v bodoch 9 a 10 tohto uznesenia namieta v zásade neústavnosť interpretácie § 4 ods. 1 vyhlášky o odmenách súdnych exekútorov v znení platnom a účinnom do 30. apríla 2008.

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru

19. S prihliadnutím na dôvody ústavnej sťažnosti ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z pohľadu toho, či napĺňa ústavné požiadavky vyplývajúce z práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie. Osobitne sa ústavný súd zaoberal otázkou, či odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom uznesení krajského súdu je z pohľadu zásadnej argumentácie sťažovateľky (body 9 a 10 tohto uznesenia) ústavne udržateľné.

20. V podstatnej časti napadnutého uznesenia krajský súd odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vydané 22. novembra 2010 vo veci sp. zn. 3 M Cdo 12/2009 zdôraznil, že v súlade s § 4 ods. 1 vyhlášky o odmenách súdnych exekútorov (v znení platnom a účinnom do 30. apríla 2008) je základom na určenie odmeny súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti pri exekúcii

na peňažné plnenie výška vymáhanej pohľadávky, ak ďalej nie je ustanovené inak (§ 6, § 14 až 16). Za vymáhanú sumu je teda treba považovať peňažnú sumu uvedenú v poverení na vykonanie exekúcie. Nemožno preto prijať záver, ktorý je v rozpore s dikciou ustanovenia, že základom nároku pre výpočet odmeny súdneho exekútora je súdnym exekútorom skutočne vymožená peňažná suma.

21. Osobitne k odvolacej námietke sťažovateľky o zdôrazňovanej nevyhnutnosti upustenia od prísne formalistického výkladu predmetného ustanovenia vyhlášky o odmenách súdnych exekútorov (v znení platnom a účinnom do 30. apríla 2008) krajský súd uviedol, že dikcia predmetnej vyhlášky pred a po novele (uskutočnenej vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 141/2008 Z. z. z 8. apríla 2008, ktorou sa mení a dopĺňa vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 405/2006 Z. z.) je odlišná, čo sa muselo odzrkadliť aj v samotnom odlišnom výklade § 4 ods. 1 predmetnej vyhlášky v znení platnom a účinnom do 30. apríla 2008 a od 1. mája 2008.

22. Krajský súd teda v napadnutom uznesení s prihliadnutím na v predmetnom ustanovení použité výrazy „vymáhaný“ a „vymožený“ akcentoval ich odlišný význam (výraz „vymáhaný“ účinný do 30. apríla 2008 a výraz „vymožený“ účinný od 1. mája 2008).

23. Pre úplnosť ústavný súd na tomto mieste poukazuje na odlišnú dikciu predmetného ustanovenia právneho predpisu pred novelizáciou a po novelizácii.

V zmysle § 4 ods. 1 vyhlášky o odmenách súdnych exekútorov v znení platnom a účinnom do 30. apríla 2008 „Základom na určenie odmeny súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti pri exekúcii na peňažné plnenie je výška vymáhanej pohľadávky, ak ďalej nie je ustanovené inak (§ 6, § 14 až 16).“.

Podľa § 4 ods. 1 vyhlášky o odmenách súdnych exekútorov v znení platnom a účinnom od 1. mája 2008 „Základom na určenie odmeny súdneho exekútora za výkon

exekučnej činnosti pri exekúcii na peňažné plnenie je výška vymoženej pohľadávky, ak ďalej nie je ustanovené inak (§ 6, § 14 až 16).“.

24. Po oboznámení sa s relevantnými časťami napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie v podstatných častiach svojvôľu či ústavnú nedostatočnosť pri rozhodovaní o odvolaní proti uzneseniu okresného súdu o schválení rozvrhu výťažku nevykazuje. Naopak, krajský súd v napadnutom uznesení svoje stanovisko k interpretácii vo veci sťažovateľky aplikovaného ustanovenia vyhlášky o odmenách súdnych exekútorov v znení platnom a účinnom do 30. apríla 2008 primerane a zároveň logicky zdôvodnil, aj poukazom na relevantnú rozhodovaciu činnosť najvyššieho súdu. Zo zistení ústavného súdu pritom vyplýva, že relevantné ustanovenie vyhlášky o odmenách súdnych exekútorov v znení platnom a účinnom do 30. apríla 2008 najvyšší súd interpretoval totožne aj v iných svojich rozhodnutiach (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 MCdo 13/2007 z 30. júna 2008 a sp. zn. 7 Cdo 161/2013 z 18. júna 2015).

25. Ústavný súd, berúc do úvahy argumentáciu sťažovateľky obsiahnutú v časti I tohto uznesenia (k tomu pozri bod 7 tohto uznesenia), vníma možnú nespravodlivosť či nedokonalosť dotknutej právnej úpravy. V tomto kontexte však zároveň zdôrazňuje, že prípadná nedokonalosť či nespravodlivosť právnej úpravy, a tým aj neústavnosť právnej úpravy je v zásade postihnuteľná v konaní o abstraktnej kontrole ústavnosti právnych predpisov (čl. 125 ods. 1 ústavy), nie v konaní o individuálnej ústavnej sťažnosti.

26. Ústavný súd pritom nerozporuje tvrdenie sťažovateľky o tom, že legislatívna zmena relevantného ustanovenia právneho predpisu vykonaná príslušnou novelizáciou (bod 7 tohto uznesenia) túto nedokonalosť či nespravodlivosť právnej úpravy nahradením slova „vymáhaný“ slovom „vymožený“, teda uplatnením iného tvaroslovia totožného pojmu odstránila. Samotnou legislatívnou zmenou však bez ďalšieho nemožno spochybňovať jazykový (gramatický) výklad relevantného ustanovenia (teda výklad v súlade s príslušnou dikciou právneho predpisu a príslušného tvaroslovia použitého slova „vymáhaný“).

27. Na podklade uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že argumentáciu tvoriacu súčasť napadnutého uznesenia nemôže považovať za nesúladnú s limitmi sťažovateľkou označených práv. Ústavný súd je tak toho názoru, že krajský súd rozhodol vo veci sťažovateľky v intenciách ústavno-konformného výkladu vyhlášky o odmenách súdnych exekútorov v znení platnom a účinnom do 30. apríla 2008 spôsobom, ktorý nesignalizuje žiaden závažný procesný exces a ani zásah do označených práv sťažovateľky, ktorých porušenie namieta.

28. Predbežný záver o ústavnej udržateľnosti výkladu vo veci sťažovateľky použitého ustanovenia právneho predpisu obsiahnutého v napadnutom uznesení je relevantný aj pre posúdenie námietky sťažovateľky o tom, že súdnej exekútorke nepatrí žiadna odmena, keďže nevykonala žiadny úkon smerujúci k speňaženiu nehnuteľnosti, s ktorou sa krajský súd vôbec nevysporiadal (k tomu pozri bod 10 tohto uznesenia).

29. Ústavný súd súhlasí s vyjadrením sťažovateľky, že krajský súd na jej predmetnú odvoláciu námietku nereagoval, avšak uvedené (aj s prihliadnutím na predbežný záver o ústavnej udržateľnosti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu) nepredstavuje takú skutočnosť, ktorá by mala za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

30. Ústavný súd už judikoval, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument uvedený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie o danom opravnom prostriedku, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa v rámci konania o opravnom prostriedku preskúmavalo (napr. IV. ÚS 350/2014, IV. ÚS 4/2013, IV. ÚS 124/2011, II. ÚS 127/07). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia totiž neznamená, že všeobecný súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania resp. strany v spore (II. ÚS 76/07).

31. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd

zdôrazňuje, že ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku, rozhodnutie ESLP z 9. 12. 1994, § 29; Hiro Balani proti Španielsku, rozhodnutie z 9. 12. 1994; Georgiadis proti Grécku, rozhodnutie z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku, rozhodnutie z 19. 2. 1998).

32. Sťažovateľka v súvislosti s druhou námietkou poukazuje na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu vo veciach sp. zn. II. ÚS 241/2011 a sp. zn. III. ÚS 52/2009, ktorá podľa jej názoru odôvodňuje záver, že v konkrétnych okolnostiach jej veci súdnej exekútorke nepatrila žiadna odmena. Odkaz sťažovateľky na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu a závery v nej obsiahnuté sú s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prejednávanej veci neopodstatnené z nasledujúcich dôvodov.

32.1 Vo veci sp. zn. III. ÚS 52/09 sa ústavný súd zaoberal ústavnou konformitou výkladu príslušných ustanovení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení platnom a účinnom v čase rozhodovania exekučného súdu (ďalej len „Exekučný poriadok“) a ustanovení vyhlášky o odmenách súdnych exekútorov v situácii, keď ku skončeniu exekučného konania došlo upustením od vykonania exekúcie podľa § 46 ods. 3 Exekučného poriadku pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Výsledkom napadnutého uznesenia exekučného súdu bolo priznanie odmeny súdnemu exekútorovi, ktorý nevykonal žiaden úkon bezprostredne smerujúci k vymoženiu pohľadávky sťažovateľa, pretože žiaden takýto úkon v dôsledku neudelenia poverenia na vykonanie exekúcie ani nebol oprávnený vykonať.

32.2 Vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 241/2011 bola preskúmaná ústavná udržateľnosť rozhodnutia exekučného súdu o sume náhrady trov exekúcie, pričom právnym základom pre výpočet trov exekúcie bolo ustanovenie 4 ods. 1 vyhlášky o odmenách súdnych exekútorov v znení účinnom od 1. mája 2008, podľa ktorého základom na určenie odmeny súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti pri exekúcii na peňažné plnenie je výška vymoženej pohľadávky, ak ďalej nie je ustanovené inak.

32.3 S prihliadnutím na uvedené možno jednoznačne konštatovať, že skutkové a právne okolnosti vecí, na ktoré sťažovateľka poukazuje, sú odlišné od okolností v tomto konaní prejednávanej veci sťažovateľky, preto ani právna argumentácia ústavného súdu v uvedených veciach nemôže byť v konaní o tejto ústavnej sťažnosti bez ďalšieho aplikovaná.

33. S poukazom na citované časti napadnutého uznesenia krajského súdu a berúc do úvahy absenciu relevancie námietky sťažovateľky, podľa ktorej súdnej exekútorke nepatrila žiadna odmena, ústavný súd konštatuje, že krajský súd ako súd odvolací sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal so zásadnou námietkou sťažovateľky spochybňujúcou ústavnú konformitu vo veci aplikovaného ustanovenia vyhlášky o odmenách súdnych exekútorov v znení účinnom do 30. apríla 2008. Napadnuté uznesenie krajského súdu preto nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za také, ktorým by došlo k popretiu podstaty, zmyslu alebo účelu vo veci sťažovateľky použitých právnych noriem. Vzhľadom na uvedené ho nemožno považovať ani za neodôvodnené či arbitrárne.

34. Uvedené skutočnosti sú dôvodom, pre ktorý ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy

35. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka porušenie práva vlastníť majetok namieta v príčinnej súvislosti s právom na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie, ktorých porušenie ústavný súd nezistil, nie je daná žiadna možnosť porušenia označeného práva hmotno-právneho charakteru, reálnosť ktorej by mal ústavný súd preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie.

36. Z uvedeného dôvodu ústavný súd časť ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie základného práva zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

37. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uplatnenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu